

З щирою подякою у наших серцях ми, батьки дітей і учнів Школи Українознавства м. Сакраменто, звертаємося словами цього вірша, написаного сліпою українською поетесою Тетяною Фроловою, до учителів – засновників цієї школи і тих, які долучились до праці у ній пізніше, і приносимо Вам, дорогі наші, щирий уклін за Вашу благородну працю на ниві виховання українських дітей тут, в Америці. Нехай добра доля усміхається Вам через усе Ваше життя, а Ваш благородний труд проросте *„зрілим колосом в наших угіддях”*, як пише у своєму вірші *„Рідне слово”* директор школи і одна із її засновників – Надія Дем’янівна Калинюк. Цей вірш – в подяку Вам, дорогі наші носії рідного слова!

Вдячні батьки учнів Школи Українознавства.

Жінці – емігрантці

О, милий Боже, що то може жінка!
Можливостям її немає меж.
А надто, як та жінка – українка.
Де ти на світі ще таку знайдеш?

Догляне дім, обереже родину,
Онукам наколише дивосни.
І їх навчить любити Україну,
Якої ще й не бачили вони.

Закинута за море, на чужину,
Освоїла той невідомий край.
Й створила тут маленьку Україну –
Маленький свій невигаданий рай.

І з тим змирилась чужина далека...
Щоб жінка не боялась самоти.
То український їй носив лелека
Дітей і внуків у чужі світи...

І не жаліла пісні ані слова,
Для них вона і у чужім краю.
Дзвеніла рідна українська мова,
Нагадуючи землю їй свою.

А там цвітуть і визрівають вишні,
Торкає ніжно вітер за плече...
Вона з майбутнім згадує колишнє...
Але той спогад гріє, не пече.

На світі так багато може жінка.
Про неї вітру гомонять гаї...
А надто, як та жінка – українка,
О Господи, благослови її !